

פאות הבאות מהודו

שו"ע יו"ד סי' קל"ט סעי' ג'.

כתב המחבר וז"ל: איזהו נוי ואיזהו תקרובת וכו' ותקרובת כל שכיוצא בו קרב על גבי מזבח כמו כל מיני מאכל כגון בשר שמנים וסלתות מים ומלח אם הניחו לפניו לשם תקרובת נאסר מיד, אבל דבר שאין מקריבין ממנו בפנים אינו נאסר, אלא א"כ עשה ממנו כעין זביחה או כעין זריקה המשתברת והוא דרך לעובדה באותו דבר אע"פ שאין דרך לעובדה בזה הענין, כיצד אליל שעובדים אותה שמקשקשים לפניו במקל ושיבר מקל לפניו נאסר מפני ששבירת המקל דומה לזביחה, אבל אם אין עובדים אותה במקל כלל ושיבר מקל לפניו אינו חייב ולא נאסר וכו', ע"כ.

שאלה: בדבר הפאות הבאות מהודו שיצא עליהם שם תקרובת ע"ז ושאסורים בהנאה, מה הדין להלכה למעשה.

תשובה: הנה בדברי השו"ע הנ"ל מבואר ג' דינים: א. דבר שמקריבין על המזבח בבית המקדש כגון בשר יין ושמן וכיוצא בזה - נעשה בזה תקרובת בהנחה בעלמא לפני הע"ז. ב. דבר שאין מקריבין במזבח כגון חגב ומקל וכיוצא בזה, אם עשה בהם עבודה הדומה לעבודת המזבח - נאסר. ג. דבר שעבודתו בכך אבל אינו דומה לעבודת פנים - חייב ואינו נאסר משום תקרובת.

ובענין השאלה, הנה מה שידוע על השערות הנ"ל הבאים מהודו - הכל מעומעם, וזה אומר בכה וזה בכה. ולכך אמרנו לדבר בצד היותר חמור מכל העדויות, והוא שהם מגלחים שערותיהם כדי לתת אותם מתנה לע"ז.

ובכן, עצם הגילוח פשוט שאינו לשם ע"ז, דאינו אלא היכי תמצא והכשר כדי לתת השערות במתנה לע"ז. וא"כ כל הנידון לדמות הגילוח לשבירת מקל וכדומה, אינו מן הענין, דאין עבודה בעצם הגילוח אלא הוא הכשר לתת השער לע"ז. ולהנ"ל אף אם נניח כן שהשערות הם כדי לתת אותם לע"ז - הרי זה דבר שאין מקריבים בפנים ואינו נאסר. וגם אם נחשוב הספרים עצמם ככמרים ומשרתי ע"ז, אין זה

עושה לדבר שאינו תקרובת להיות תקרובת, הא חדא.

ועוד, הדבר ידוע לכל הבאים שם שאינם מקריבים את השערות למתנה לע"ז, אלא האנשים שם אוספים כל השערות ומוכרים אותם לכל שואל ומרבה במחיר, וכל זה ידוע למגלח ולמתגלח כבר שנים רבות.

והנה בגמ' בע"ז [דף נ"א ע"א], הקשו גבי פרכילי ענבים מה איכא ביה כעין פנים שלכך נאסר משום תקרובת, ותירצו, אמר רבא אמר עולא כגון שבצרה מתחלה לכך. ופירש"י ובבצירותן עבדה לעבודת כוכבים דהוי כשבר מקל לפניו דדמי לזביחה. והיה מי שרצה לדמות הגילוח לזה, ולומר שגם כאן גילח לשם ע"ז.

אמנם אינו דומה כלל, דשם העבודה זרה היתה בעצם הבצירה כמ"ש רש"י, משא"כ כאן גם אם נאמר שמקריבים את השער לפני ע"ז, אין הגילוח אלא היכי תימצא כדי להוריד את השער, ואין ע"ז בעצם הגילוח וכנ"ל. ובפרט לפי מה שכתבנו ונכתוב עוד שהרבה מעידים שאין מכניסים את השער לבית שבו האליל כלל, שאין שייך בזה בכלל דיני תקרובת.

ומה שעתה כתבו שנוספה איזה נקודה חדשה לאסור איסור - וכנראה זה היה המכה בפטיש לאסור הפאות, והיא, שבזמן התגלחת האנשים שם אומרים תיפלה בפה או בלב לאליל וחוזרים עליה כל הזמן, עכ"ל. ואני תמה, וכי אם אמרו תיפלה לאליל נעשה הגילוח כמעשה ע"ז, או השערות תקרובת. ועוד מי יודע מה שהם אמרו ובפרט מה שאמרו בלב - ואיך יודעים מה חשבו והרהרו. וגם אם התפללו או הודו לע"ז בשעת מעשה, הא אין זה עושה שהתגלחת תהיה תקרובת לע"ז.

ועוד כתבו והוסיפו לידיעה החשובה הזאת, שיש להם גם מקום טבילה שבו טובלים לאחר התגלחת, ואיני יודע מה נתווסף לנו בידיעה החשובה הזו. וכן מה שהוסיפו וכתבו שהאנשים הולכים יחפים בבנין הוא על אף שאין ע"ז שם, ושלכן על כרחנו זה נקרא בית אלילים. ואיני יודע על מה בנה זה הכותב את יסודו, ואיך נעשה בית ע"ז ממה שהולכים שם

יחפים, ובשו"ע שם בסעיף ה' מבואר שדוקא בית שבו נמצא האליל הוא בית ע"ז.

וכל הדברים האלה הבל הם ואין בהם מועיל, ואין להאריך בשאר הדברים שכתבו שם, ואיני מאמין שהרבנים יאסרו מטעמים חלושים ומשונים כאלה, עד שגרמו להפסד ממון גדול לאין שיעור לכל בני ישראל, ובמחי יד כמעט והחזירו העולם לתוהו ובוהו. ואם האוסרים יגלו לנו טעמים האמיתיים על יסודי הרמב"ם והשו"ע, נכוף ראשו כאגמון ושכרם כפול מן השמים.

והנה בש"ך שם ס"ק ג' כתב בשם הב"י [בנדמ"ח עמ' רס"ו], דלרמב"ם [פ"ז מהל' ע"ז הל' ט"ז] אם נמצא במקום עבודתה הכל אסור אפילו אינו קרב על המזבח וכו', ולא דוקא נרות אלא בכל הדברים שהיו בבית תרפותם איכא משום תקרובת עבודת כוכבים דשמא נכנסו במקום עבודתם ואין להם ביטול כלל לרמב"ם, עכ"ל.

וכפשוטו דבר זה צע"ג, דאיפה מצאנו חילוק כזה בגמ', ולא עוד אלא שבגמ' [ע"ז דף נ' ע"א] כתוב גבי אבני מרקוליס - שודאי היו במקום עבודתם, ואעפ"כ לא נאסרו משום דבעינן כעין פנים, וזה לשון הגמ' שם: בי ינאי מלכא חרוב אתו עובדי כוכבים אוקימו ביה מרקוליס, אתו עובדי כוכבים אחריני דלא פלחי למרקוליס שקלינהו וחיפו בהן דרכים וסטרטאות, איכא רבנן דפרשי ואיכא רבנן דלא פרשי, אמר רבי יוחנן בן של קדושים מהלך עליהן ואין נפרוש וכו', ומאן דלא פריש אמר בעינא כעין פנים וליכא.

אכן המעיין בב"י שם יראה שטעם הדבר בנמצא בבית האלילים הוא משום שתלינן בדבר של תקרובת דמסתמא הניח שם לתקרובת, ובדבר שאינו של תקרובת אמרינן דהניח אותו לתשמיש ולכן אסור בכל אופן. אלא שיש חילוק בדין, שבדבר של תשמיש מהני ביטול - כע"ז עצמה, ובדבר של תקרובת - לא מהני ביטול. וז"ל הב"י הנצרך לענינו:

אבל מצא לפנים מן הקלקלין אפילו מים ומלח שאינם דרך נוי ולא דרך הקרבה, דאין דרך להביאם לבדם בלי דבר אחר וכו', אפילו הכי אסורים דכל

שנמצא לפנים מן הקלקלין שהוא מקום עבודתה, ודאי שלא הכניסוהו שם אלא לתקרובת או לתשמישה, ואע"פ שמצאם עליה דרך בזיון איכא למימר דאיניש אחרינא אתא ואנחינהו הכי, ומכל מקום תקרובת או תשמיש הם ולא פרח איסורא מינייהו בהכי. וכיון דטעמא משום הכי הוא, משמע דאפילו לא נמצא בראשה נמי אסור, דכל שמכניסין למקום עבודתה אינו אלא לתקרובת או לתשמיש דידה וכו'. אבל פעור ומרקוליס מתוך שעבודתן בדרך זלזול לא קפדי בהו שלא להקריב להם או שלא להניח דבר מתקרובתן או תשמישן חוץ למקום עבודתן, ולפיכך כל הנמצא עמהם כלומר אף על פי שאינו עליהם, וכן הנמצא עליהם אפילו דרך בזיון אע"פ שהן חוץ למקום עבודתן אסור, דחוץ למקום עבודתן דהני - כלפנים ממקום עבודה דאחריני דמי וכו', עכ"ל.

ולפ"ז אבני מרקוליס עצמם, שאין עליהם שם תקרובת - דלא הוי כעין פנים - מועיל ביטול. ומה שצריך בכלל ביטול, אע"פ שאין זה נוי לכאורה, כתבו בתוס' [ע"ז דף נ' ע"א ד"ה ובעינן] משום דהוי ע"ז ממש עיי"ש.

והנה עיקר דברי הב"י שהעתיק הש"ך הם מדברי הב"י שם להלן [בנדמ"ח עמ' רס"ח, בד"ה ודע], וז"ל: אבל לפי מה שכתבתי בשם הרמב"ם נראה דאפי' דבר שאינו קרב ע"ג המזבח אסור אם נמצא במקום עבודתה, וא"כ הני נרות נמי אם הכניסום במקום עבודתה תקרובת נינהו ולית להו ביטול, עכ"ל.

יש לתמוה עליהם טובא איך אסר כאן משום תקרובת, הא זה דבר שאין דרך להקריבו בפנים, ואיך כתב על זה דלא מועיל ביטול, וצע"ג. והנה בכל הראשונים לא נזכר כן, ולא עוד אלא שהב"י סותר עצמו דלפני כן (בקטע הקודם שהבאנו מדבריו) כתב שאסור בדבר הראוי לתקרובת משום תקרובת ובאינו ראוי אסור משום תשמישי ע"ז - שבהם כן מועיל ביטול, ואיך פתאום נשתנה הדין פה וכתב שאיסורו משום תקרובת. ולאחר החיפוש מצאתי ב"ה בחזו"א [הלכות עכו"ם סי' נ"ו סוף אות י"א ד"ה והב"י] שכתב לתמוה על הב"י והש"ך והיא תמיהה קימת. וז"ל: משי"כ ב"י דלפנים מן הקלקלין

ועוד יש להוסיף ע"פ העדויות, שכל ענין התגלחת הוא משום שהשער בעיניהם הוא דבר טמא, ואדרבה עושים התגלחת כדי לכער את עצמם, ואין להם שום כוונה לתת את השער לתקרובת ע"ז, ויודעים הם שהוא הולך למכירה, ולא איכפת להם.

סוף דבר הכל נשמע אין שום רמז שעושים מזה תקרובת, ואף אם היו מכוונים לתקרובת לא הוי כעין פנים ולא נאסר.

אסור מעות כסות וכלים משום תקרובת, תמוה מאוד, דהא לכו"ע בדבר שאינו קרב ע"ג המזבח בעינן זריקה המשתברת וע"כ אין האיסור אלא משום נוי, עכ"ל.

ועוד הרי הב"י לא הביא שיטה זו בשו"ע ולמאי ניחוש לה, וגם הש"ך אף שהעתיק את לשון הב"ח (שם סוף אות ו') שבעל נפש יחמיר, בודאי לא היתה כוונתו שכל ישראל יחמירו, ואין זה פסק כללי לכל ישראל.

ובעיקר ההלכה איני רואה אפילו מקום לבעל נפש להחמיר, והרי זה כנגד גמ' מפורשת, ורבי יוחנן העיד על בנן של קדושים שלא החמיר על עצמו, ואנן ניקו ונחמיר, אתמהא. ולמעשה הרי החזו"א תמה עליהם, ובודאי דהלכה כמותו, ואילו שומעים שאמר כהלכה, ועוד דהוא בתרא.

אכן בנידון דידן גם לדברי הש"ך הנ"ל אין בית מיחוש, כיון שאין מתגלחים בבית שבו נמצא האליל עצמו, ומסתפרים באולמות אחרים הנמצאים שם, ואחר התספורת לוקחים את השער וחותמים אותו בשקים ושולחים אותם לעיבוד ומכירה, כאשר העידו ההולכים שם, וא"כ אין כאן נידון כלל של דברים הנמצאים במקום עבודתה של ע"ז.

והדבר פשוט וברור בגמ' [בע"ז דף נ"א ע"ב], ובשו"ע [סי' קל"ט סעי' ה'], שאין נקרא בית ע"ז אלא הבית עצמו ולפנים מן הקלקלן.

עוד נראה לי דגילוח זה אין זה דרך עבודתה וכבר ראיתי כתוב שהרבה בתי אלילים של ההינדו האלה אין להם המנהג הזה של גילוח השערות ודרך זו כנראה נתחדשה בדורות האחרונים אבל אין זה עיקר עבודתה, וא"כ הרי זה דומה לע"ז שאין עבודתה במקל אם מישהו ישבר מקל לפניה אינו חייב ואינו נאסר.

ועוד נראה דגילוח השערות אף אם יש מאלה המגלחים או המתגלחים שמכוונים להקריב לע"ז, בודאי שאין זה נעשה שדרך עבודתה בכך, דעיקר עבודתה הוא בדרכים אחרות לגמרי והרי כל יום ובכל עת ובכל שעה עובדים לאליל ההוא בהשתחואה וכדומה, ואילו התגלחת אינו אלא אחת לשמיטה עד שמגדלים פרע.